

עין משפט
גר מצוה
ד:

יא א ב מ נ פיי מהל
 כלחם הל' ינ טו
 סמג לאחין רפג טושע ייד
 קר שא ספי א ו
 ב ג מני פגמ מהל זמית
 הלכג ב
 ג ד מני פיי מהל כלחם
 ה"א סמג לאחין רפג
 טושע ייד קר רלח ספי
 א
 ד ה מני פגמ מהל זמית
 הלכג ה סמג עשין ו
 טושע א"ח טימן ט ספי
 ב
 ו ז מני שס ופ"י מהל
 כלחם סמג עשין ו
 טושע שס עשין ו

תוספות ישנים

[illegible]

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

מכר כתב ובגר בלאים וגו'. ההוא קרא גדילים לא מצינו
לאיחוריו ולמימר מכדי כתיב פרשת ציטת למאי הילכתא
כחזיה דטולא אצטריך כדרשין קמן (דף ה:) גדילים ארבעה
ודשין נמי על ד' כפופות על ג' וה' כסותן ולא של אחרים אשר
מקשה צה על פרט לבסות סומא

אבל צבישה בל תרי מיני
ולמעט שאין מכסה רובו:

החבטא. וז"ל אפילו חר
מינה ה"ל דלסור ובלבד שיהא שוע
טווי וזו וי"ל דאשטעט מעשעמ נמי
מעבירות: **אם** בן אשתור קרי
מינה וחיתרי שעטנו שעטנו מהעלא'
וז"ל כ"י בנה מדליקן (שם ח: וס)
דקאמר רב פפא אף כל אמר ופשמיה
קאמר רבי ישמעאל כללית דלגליס
וקאמר הסם דהא דרב פפא בדומא
היא דלגליס אמר ופשמיה בדהיא
כחב בהו וז"ל קושיא והא אינערין
אף כל לאנשי אמר ופשמיה דקאמר
הא בן י"ל דנחטקא דנפקא לן
הפסא לרבנן משעטנו ר' ישמעאל
נמי מיפוק מהסם וזו לא אינערין
אף כל לאנשי אמר ופשמיה דלגליס:
ותנא רבי ר' ישמעאל וכו'. וז"ל
בלא מנא דר' ר' ישמעאל

נמי יוכל לדקדק בדגדים משמע כל
דגדים דלבוניהו אחר רחמנה עבד
ל'הו חכלת אלמא בדגדי שפתן נמי
ל'הו חכלת וכו' ד"ה דל'הו אכלויה
אחר רחמנה דליעבד חכלת השא
נמי נימא דאחמר דוקא אחר רחמנה
דליעבד חכלת ולא אפסחים וי"
דודאי אי חלל מנא דבי רבי ישעאל
ד(א) שזא מניי אחר רחמנה
דליעבד חכלת ולא אפסחים אבל
לחנא דבי רבי ישעאל דכל דגדים
אחמר ופסחים משמע דאחוריי'הו קאי
ד'פס' נימא צעלמא דבגד היו או
אחר או פסחים הכא בגדיהם כב
דמשמע תרי: ואח"כ רחמנא
עבד'הו תבא'הו וזימי משמע
השכא דשרי בלא'הו צאי'הו נימא
דעבד'הו חכלת בלא שוע טווי
וי"ל דחוט' צאי'הו בעינן שיהא שוע
טווי וכו' דדרש כפרי פתיל חכלת
טווי ושוור וזימי שוע דבעינן וילין
הסג ל'ן ומחלל וחסג דגדים שילין
היו נמי שוע טווי וגם חזין פירוש
שזורים כמו שפ' ר"ת לקמן (ד' ה: ד"ה
גד) נח שזורי הינו שזורים כסוף
על תולת מקום הנחת צאי'הו כדלמרינא
ברבי'הו המול'הו פתילין (פ' י"ז: ו) דלמא
אדעתא דשיפחא דגלימא עייפיניהו
אכל קשיא דלחמי נימא דלמר רחמנה
לעבד'הו חכלת בלא קשירה דלא
אין בלא'הו דמכר מפסח אחת א"ל

חיבור ובמנחות (דף לט.) דקדק דקשר
לכו חבלה בענין דהוי כללס דאי דוקא פ
זלנא ודאי בענין דהוי כללס אמר חבלה
וחבלת בענין דהוי כללס אמר חבלה
דכוו אמר ופשמס ליעביד חבלה שחור
מדרש ביהמ חבלה עמרא. וילכ
הנביס מין אחד הוה מת
אמר ופשמס והסמא עבד אי חל
שס אמר ופשמס עבד זילית חל
זילית ליה דרכא וקסור דכרכא ממס ק
זילית ליה דרכא. זיליתא למומר דמהכנף
גמז דהכנף לאו ריכוזא אמר. ואפי
במה מדליק (ג' ס) קאמר הס"ה
דהכא כ"ג בר ינחם דהס דקאי אפי
שיי וטוען ק"ג של אמר אי בשפסמס

ש"מ לאפנוני וגבי ציצית גמי איבעית אימא
משום דמוכח ואיבעית אימא משום דמופנה
איבעית אימא משום דמוכח דא"כ לכתביה
רחמנא גבי פרשת ציצית למאי הלכתא
כתביה הכא ואיבעית אימא משום דמופנה
מכדי כתב יובגד כלאים שעטנז לא יעלה
עליך ללא תלבש שעטנז ל"ל ש"מ לאפנוני
גמי מצרך צריכי דאי כתב רחמנא לא יעלה
עליך הוה אמנא כל דרך תעלה אסר
רחמנא ואפילו מוכרי כסות כתב רחמנא
לא תלבש שעטנז ד'דומיא דלבישה דאית
ביה הנאה ואי כתב רחמנא לא תלבש ה"א
דוקא לבישה דנפיש הנייתה אבל העלאה
לא יכתב רחמנא לא יעלה עליך א"כ לכתוב
רחמנא לא תלבש שעטנז צמר ופשתים
למה לי מכדי כתב ובגד כלאים שעטנז לא
יעלה עליך ו'ותנא דבי רבי ישמעאל הואיל
ונאמרו כחורה סתם בגדים ופרט לך הכתוב
באחד מהן צמר ופשתים יאף כל צמר ופשתים
צמר ופשתים דכתב רחמנא ל"ל ש"מ לאפנוני
ואבתי ואיצטרך סד"א העלאה היא דלא
נפיש הנאתה אבל לבישה דנפיש הנייתה
כל תרי מיני אסר רחמנא יכתב רחמנא
צמר ופשתים א"כ לשחוק קרא מיניה ותיני
שעטנז שעטנז מהעלאה ותנא דבי ר' ישמעאל
טעמא דכתב רחמנא צמר ופשתים הא לאו
הכי כלאים בציצית ה"א דאסר רחמנא
והכתוב יועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם
ותנא דבי רבי ישמעאל כל בגדים צמר
ופשתים הם ואמר רחמנא עביד ליה תכלת
ותכלת עמרא הוא וממאי תכלת עמרא
הוא מדרש כיתנא תכלת עמרא הוא
איצטרך סד"א כדרכא ידרבא רמי כתיב
הכנף מין כנף וכתוב צמר ופשתים הא כיצד
הצמר ופשתים פוטרין בין במינן בין שלא
במינן ישאר מינן במינן פוטרין שלא במינן
אין פוטרין והא תנא דבי רבי ישמעאל לית
ליה דרבא איצטרך סד"א כי דיוקא דרבא
הכנף מין כנף וה"ק רחמנא עביד ליה צמר
לצמר ופשתים לפשתים וכי עבדת צמר
לצמר צבעיה אבל צמר לפשתים ופשתים
לצמר לא כתב רחמנא צמר ופשתים
דאפילו צמר לפשתים ופשתים לצמר
תינח

ליווין דאורייתא מדשרי רחמנא כללס בריית ושמעתי נש
כללס א"כ לשמוק קרמ מיהוד ומדאמר רחמנא עבד לכו
אזי עולעדי חכלת ולא שמעינן להו מהכא מדיי א חוקק תפיס
אזי קר דבין אהמא ובינ אהו עמאר יטול דלקדק כללס
אזי כינאנ איו עמאר שאין כננדי כטווא אלס למר ופשמתי
למיומר דהכלת ומי כינאנ אלס כטוב הוא אמלס וארננ
אזי חילק כללס אלס כננצ: **סלקא** דהערך אמינא כדריב
אמאר ופשמתי אלס כלומר כדיוקא דרנא וי"ק קרע ופשו
לכל דבאר הכי לא קאי אננדיס אלס אהננץ מין כנץ והו
דיוק היה יטול להקשות והא רבא לנאר דכחיב למר ופשמתי
ורננצ שאר כנדיס כשחנן כפ' כננח מדלוקין (שנח כו.)
אמר אפשמתי ופשמתי אצטר: שמעתי הכא דחנא דכר
רבי רבא מהמיה וסבר דלמי כל לאמחי שרין אצטר
כל לאמחי ציית א"כ הו לא כרנא: **דאפילו** אצטר
דאמר כננחנא אף על גב דאצטר כננינ דקאמר התם

מסורת הש"ס

(א) שבת דף כ"ו: מנחות ד'
 (ב) שבת דף כ"ז: חזר
 דף נח. מנחות ד' לט.
 (ג) (דברים כב.) (ד) [שמות
 כח.] ה' [ז"ל לרבות וע'
 במנחות מ.]

יורה אור השלם

1. את חקתי תשמרו בהתקן לא תרביע כלאים שדרך לא תורע כלאים ובגד כלאים שעתנו לא יעלה עליהם: ויקרא י"ט
2. לא תחבש שעתנו צמר ופשתים יחדיו: דברים כ"א
3. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם וישו להם ציצת אלה כנפי ברוכים לדרתם ותתנו על ציצת הכהן כחל תכלת: במדבר ט"ו

גליון הש"ס

ע'ס' ד'ה' ו'ה' ה'נ' ד'ב'
ד'י' ב'י' ד'ה'ק' ל'א'
ד'י'ר'א' ה'נ' ע'י'ן ע'מ'ל' ד'ק'
ע'ל ע'י'ב' מ'ד'י'ס' ו'ל'מ'ל'
ע'מ'ר'ל' :

הגהות הב"ח

(א) תוש' ד"ה ותנא וכו'
ה"ל דאשאר מיני' לתר
בתנא:

מוסף רשי"י

[illegible]

(ג) נהיה דני'ל עומד ופסחים הם ועל שם האנשים והמקום. (ד) יצא לו חושב ויש לומר שיש להוסיף עליו את המעשה.